

PROTOKÓŁ
posiedzenia
Rady Naukowej
Wydziału Prawa i Administracji
Uniwersytetu Szczecińskiego
- obrona rozprawy doktorskiej
mgr Marcin Galiński
6 grudnia 2024 r. (piątek)
godz. 11.00

PROTOKÓŁ
POSIEDZENIA RADY NAUKOWEJ WYDZIAŁU PRAWA I ADMINISTRACJI
UNIWERSYTETU SZCZECIŃSKIEGO W DNIU 6 GRUDNIA 2024 R.

CZĘŚĆ JAWNA

Głos zabrał Przewodniczący Rady Naukowej Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Szczecińskiego dr hab. Zbigniew Kuniewicz, prof. US (zwany w dalszej części protokołu Przewodniczącym), który po otwarciu zdalnego posiedzenia powitał członków Rady Naukowej Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Szczecińskiego oraz osoby uczestniczące w posiedzeniu, oraz poinformował, że posiedzenie poświęcone jest publicznej obronie rozprawy doktorskiej mgr. Marcina Galińskiego pt. „Przestępstwo uporczywego nękania w polskim prawie karnym (analiza dogmatycznoprawna)”.

Przewodniczący przedstawił i powitał Recenzentów pracy: prof. dr hab. Violetę Jadwigę Konarską-Wrzosek (Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu); prof. dr hab. Stanisława Franciszka Hoca (Akademia Nauk Stosowanych w Bielsku-Białej) emerytowanego profesora zwyczajnego Uniwersytetu Opolskiego; dr. hab. Przemysława Adama Palkę (Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie).

Przewodniczący wskazał, że funkcję promotora w przewodzie pełnił prof. dr hab. Łukasz Pohl (Uniwersytet Szczeciński), a protokolanta – mgr Szymon Lubieniecki.

Przewodniczący poprosił doktoranta o przedstawienie istotnych tez rozprawy doktorskiej.

Głos zabrał mgr Marcin Galiński, wygłosił on autoreferat, który stanowi załącznik do niniejszego protokołu.

Przewodniczący podziękował mgr. Marcinowi Galińskiemu i poprosił pierwszą Recenzentkę, prof. dr hab. Violetę Jadwigę Konarską-Wrzosek o przedstawienie recenzji.

Głos zabrała Recenzentka, prof. dr hab. Violetta Jadwiga Konarska-Wrzosek Pani Profesor, podziękowała i przywitała się z całym gremium. Po przywitaniu się Pani Profesor, powiedziała, że mimo tego, że rozprawa jest napisana dobrze, tak przedstawi ona pewne uwagi dotyczące pracy. Na wstępie wskazała, że temat stalkingu jest tematem ważnym, istotnym oraz dostrzeganym. Wskazuje, że mamy pewien niedosyt dogmatyczny dotyczący tego zagadnienia. Pani Profesor uważa, że doktorant dokonał analizy dogmatyczno-prawnej oraz dobrał on odpowiednie narzędzia. Wskazuje ona, że rozdziałem najbogatszym oraz najobszerniejszym jest rozdział III, przy czym Pani Profesor wskazuje w tym miejscu, że rozdział ten jest jednak nieproporcjonalny w stosunku do innych rozdziałów przedmiotowej rozprawy. Tak więc proporcje między rozdziałami zostały zdecydowanie zachwiane. Jest to pewien mankament pracy, jeżeli chodzi o techniczną stronę realizacji tematu. Pani Profesor jednocześnie wskazuje, że w tym rozdziale Autor wykazał, że potrafi prowadzić samodzielną pracę badawczą, samodzielną analizę dogmatyczno-prawną, ponieważ mimo powołania się na rozmaite poglądy, sam wskazuje swoją opinię na dany temat. Jest to pewien własny wkład do analiz przestępstwa stalkingu. Jeżeli chodzi o tezy powołane w pracy, to Pani Profesor z większością się zgadza, jednak wątpliwość budzi kwestia Autora, który twierdzi, że rodzaj dóbr chronionych jest różny

na gruncie przestępstwa z art. 190a § 1 k.k., ze względu na różne modus operandi obrane przez sprawcę. Pani Profesor twierdzi, że modus operandi godzi w określone dobra, a nie powoduje, że dany przepis wpływa na określone dobra. Ponadto Pani Profesor ma wątpliwość co do tego, że można uporczywie nękać poprzez zaniechanie. Wskazując jednocześnie, że Autor nie wskazał przykładu ilustrującego takiego uporczywego nękania dokonywanego poprzez zaniechanie. Zdaniem Pani Profesor Autor prowadzi zbędne rozważania dotyczące gwaranta, źródeł obowiązku oraz przeszkodzenia skutkowi przestępnemu. W konsekwencji tego Recenzentka zadała pytanie „jaki jest przykład uporczywego nękania poprzez zaniechanie”. Kolejną kwestią budzącą wątpliwość Recenzentki są rozważania Autora, dotyczące odpowiedzialności za to przestępstwo poprzez podmiot zbiorowy. Wskazując jednocześnie, że w dedykowanej ustawie dotyczącej podmiotów zbiorowych takiego przestępstwa po prostu nie ma, w konsekwencji Recenzentka wskazała, że wystarczy taki stan rzeczy skonstatować jednym zdaniem. Podobnie jak prowadzenie zbędnych rozważań dotyczących możliwości warunkowego zagrożenia. Pani Profesor wskazuje, że Autor powinien zrezygnować z tematów naukowych, które z pracą nie mają nic wspólnego. Recenzentka wskazała, że ma pewien niedosyt co do rozważań Autora dotyczących miejsca popełnienia przestępstwa, a konkretniej miejsca spoza terytorium RP – zadając pytanie – „jak wygląda kwestia odpowiedzialności za stalking, jeżeli czyn byłby realizowany poza granicą. Czy przysługiwałaby jurysdykcja Polska, jeżeli tak to kiedy?”. Recenzentka przyznała rację Autorowi, że w oparciu o art. 190a §1 k.k. można pociągać do odpowiedzialności karnej sprawców „mobbingu” oraz „bullyingu”. Oczywiście z zaznaczeniem sprawców, którzy ukończyli 17 rok życia. Jeżeli chodzi o tę kwestię, to Recenzentka przyznała, że Autor podejmuje w tym miejscu nie bardzo uprawnioną polemiką z prof. Gardockim dotyczącą tematyki dopuszczania się przez nieletniego przestępstwa stalkingu. Recenzentka wskazuje, że w Autora pracy brakuje, co się dzieje ze sprawcą, jeżeli jest nim nieletni lub osoba niepełnoletnia – czy my mamy wobec takiego sprawcy jakieś instrumentarium prawne. Jeżeli chodzi o kwestię sprawstwa, to Pani Profesor ma pewne zastrzeżenia co do kwestii sprawstwa kierowniczego. Jeżeli chodzi o okoliczności uchylające bezprawność czynu, to Pani Profesor nie zgadza się z tezą, że stan wyższej konieczności nie wchodzi w grę co do przestępstwa stalkingu. Jeżeli chodzi o rozdział dotyczący zbiegu przepisów ustawy, zbiegu przestępstw, zbiegu idealnego, to Recenzentka uważa, że jest on gruntownie napisany, jednak ma wątpliwości dotyczące propozycji Autora zastąpienia kumulatywnej kwalifikacji prawnej czynu w razie rzeczywistego zbiegu przepisów ustawy i związanej z nim wymiarem kary na podstawie zbiegającego się przepisu najsurowszego na zbieg idealny, który według Autora ma skutkować wymierzeniem kary za każdy zbiegający się przepis, oraz wymierzenia kary łącznej. Recenzentka twierdzi, że pomysł ten zarówno od strony teoretycznej, jak i praktycznej nie jest najlepszy. Recenzentka zauważa, że jeżeli chodzi o postulat Autora de lege ferenda, dotyczący zmniejszania dolnej granicy ustawowego zagrożenia do jednego miesiąca, to jest on niekonsekwentny i nielogiczny, ponieważ sankcje w Kodeksie karnym są ustanowione według pewnej logiki i konsekwencji. Pani Profesor omawiając kolejny z postulatów autora, dotyczący usunięcia znamienia „uporczywości” uważa, że ten element akcentuje, że są to zachowania powtarzalne i w tym tkwi ich społeczna szkodliwość. Pani Profesor również nie zgadza się z kolejnym z postulatów, dotyczącym redukcji i modyfikacji skutków tego typu przestępstwa stalkingu należących do ustawowych znamion czynu zabronionego; uważając, że najistotniejszym skutkiem jest wzbudzenie poczucia zagrożenia i istotne naruszenie prywatności. Pani Profesor konkludując, wskazuje jednak na pozytywną ocenę tej recenzji; praca jest solidna, gruntowna i oryginalna. Autor bardzo gruntowną analizę tego typu przestępstwa przeprowadził. Rozprawa ta spełnia wymogi i może być podstawą dalszych czynności w przewodzie doktorskim.

Przewodniczący podziękował prof. dr hab. Violetcie Jadwidze Konarskiej-Wrzosek i poprosił drugiego Recenzenta, prof. dr hab. Stanisława Franciszka Hoca o przedstawienie recenzji.

Głos zabrał prof. dr hab. Stanisław Franciszek Hoc Pan Profesor, podziękował za wybór jego osoby na Recenzenta rozprawy doktorskiej. Recenzent przyznał, że Doktorant wybrał temat interesujący i zasługujący na naukowe przepracowanie. Recenzent nie zgłosił uwag do strony metodologicznej. Przechodząc do warstwy merytorycznej, Pan Profesor zwrócił uwagę na to, że rozdział III mógł zostać podzielony. Recenzent przyznał, że Autor w tej zwięzłej prezentacji stara się prezentować wiele sporów w doktrynie dotyczących uporczywego nękania, stara się przy tym prezentować swoje stanowiska. Można się z nim niekiedy nie zgadzać, ale Pan Profesor uważa, że jest ono zawsze dobrze uargumentowane. Pan Profesor wskazuje, że autor zwraca uwagę na formy uporczywego nękania, kwestię prowokacji, kiedy jest ona możliwa. Recenzent konkluduje, że rozważania zawarte w rozdziale III świadczą o dużej wiedzy dogmatycznoprawnej Autora. Jeżeli chodzi o kwestie związane z karnoprawną reakcją, to Recenzent zauważa, że według Autora powinno to być przestępstwo ścigane na wniosek. Pan Profesor zauważa, że Autor podejmuje interesujące rozważania prawnoporównawcze, które owocują wnioskiem Autora, że nie zachodzi potrzeba implementacji rozwiązań z USA, Niemczech, Japonii dotyczących uporczywego nękania. Pan Profesor zauważa, że Autor bardzo dokładnie eksponuje wnioski de lege ferenda i je syntetycznie omawia. Recenzent, przechodząc do pewnych uwag końcowych, podkreśla, że Autor podjął się trudnego, ale ambitnego zadania, które wykonał bardzo dobrze. Autor wszechstronnie odnosi się do poglądów innych autorów, nie unika polemik nawet z uczonymi uważającymi się za autorytety, to niewątpliwie wpływ Jego Mistrza. Pan Profesor ma jedynie uwagi co do wielu rozważań pobocznych objętościowych, luźno związanych z głównym wątkiem wywodów. Niekiedy utrudniają one lekturę rozprawy, ale takiego wyboru dokonał autor, należy go więc uszanować. Recenzent podkreśla, że na uwagę zasługują częste polemiki, a także prezentowanie własnych stanowisk, nawet jeżeli mogą one być dyskusyjne. Język rozprawy jest zrozumiały, tylko nieliczne drobne usterki. Rozprawa doktorska ma charakter twórczy, świadczy o wysokim stopniu wiedzy merytorycznej Autora, który chciał przekazać ją w nadmiarze, stąd niektóre fragmenty są bardzo szczegółowe i wykraczają poza temat główny, co nie jest zarzutem. Rozprawa zawiera w sobie znaczny – co należy podkreślić - ładunek krytycznej analizy i samodzielności Autora - niewątpliwie kwalifikuje się do wyróżnienia i taką propozycję Pan Profesor zgłasza. Recenzent, podsumowując, podkreśla, że rozprawa doktorska mgr. Marcina Galińskiego stanowi oryginalne rozwiązanie problemu naukowego, spełnia więc wymóg rozprawy doktorskiej i może stanowić podstawę do przeprowadzenia dalszych czynności w postępowaniu o nadanie stopnia doktora w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki prawne.

Przewodniczący podziękował prof. dr hab. Stanisławowi Franciszkowi Hocowi i poprosił protokolanta mgr. Szymona Lubienieckiego o odczytanie recenzji nieobecnego na rozprawie doktorskiej Recenzenta, dr. hab. Przemysława Adama Palki.

Głos zabrał protokolant mgr Szymon Lubieniecki, odczytał fragmenty recenzji rozprawy doktorskiej mgra Marcina Galińskiego Pana trzeciego z Recenzentów, dr. hab. Przemysława Adama Palki. Recenzja ta stanowi załącznik do niniejszego protokołu.

Przewodniczący podziękował mgr Szymonowi Lubienieckiemu za odczytanie fragmentów recenzji, dr. hab. Przemysława Adama Palki i otworzył dyskusję.

Głos zabrał dr hab. Pasquale Policastro, prof. US, który wskazał, że stalking jest przestępstwem o wysokim zagrożeniu społecznym, wskazał on, że z zagrożenia tych zachowań wynika prewencja ogólna, która jest połączeniem prawa karnego i konstytucji. Dodatkowo pan Profesor zadał mgr. Galińskiemu pytanie: „jak Autor widzi problem prewencji ogólnej stalkingu w świetle relacji Konstytucji do prawa karnego”.

Przewodniczący podziękował dr hab. Pasqualowi Policastro, prof. US, za zadanie pytania i oddał głos mgr. Marcinowi Galińskiemu.

Głos zabrał mgr Marcin Galiński, zaczął on od pytania, prof. dr hab. Violetty Jadwigi Konarskiej-Wrzosek – odnosząc się do kwestii przestępstwa stalkingu poprzez zaniechanie, Autor wskazał, że takim przykładem jest niewywożenie śmieci oraz niezachowanie należytego porządku czy zaniechanie ochrony, którą miała chronić.

Głos zabrała Recenzentka, prof. dr hab. Violetta Jadwiga Konarska-Wrzosek Pani Profesor, zapytała się Autora, czy ta osoba, która zaniecha ochrony, którą miała chronić, jest sprawcą czy pomocnikiem. Recenzentka, wskazała że Autor musi w tym przypadku rozróżnić różne formy sprawstwa. Zadała przy tym pytanie, czy w przypadku tego ochroniarza, czy on dopuszcza się czynności nękania.

Głos zabrał mgr Marcin Galiński, odpowiadając na pytanie Pani Profesor, wskazał na sytuacje osobiste, jednocześnie przyznając, że przykład tego ochroniarza nie jest najbardziej transparentny.

Głos zabrała Recenzentka, prof. dr hab. Violetta Jadwiga Konarska-Wrzosek Pani Profesor, wskazała, że w tym przypadku ochroniarz nie byłby sprawcą, lecz pomocnikiem. Odsyłając Autora do Kodeksu karnego.

Głos zabrał mgr Marcin Galiński, odpowiadając na drugie pytanie, dotyczące odpowiedzialności karnej poza terytorium RP, wskazał, że mamy w Kodeksie odpowiednie przepisy. Podał w tym miejscu przykład, w którym obywatel polski wyjechał do Niemiec i w Niemczech dopuścił się uporczywego nękania mieszkanki tego kraju, podkreślił, że w tym przypadku musi urzeczywistnić się warunek tzw. podwójnej przestępczości. Jednocześnie podkreślając, że w praktyce mogą zaistnieć w tym przypadku pewne wątpliwości, ponieważ konstrukcja znamion może być inna. Autor podał drugi przykład cudzoziemca, odpowiadając, że w tym przypadku nękanie narusza interes obywatela polskiego, podkreślając przy tym wymóg spełnienia warunku tzw. podwójnej przestępczości.

Głos zabrała Recenzentka, prof. dr hab. Violetta Jadwiga Konarska-Wrzosek Pani Profesor, która podziękowała doktorantowi i wskazała, że odpowiedź ją satysfakcjonuje.

Głos zabrał mgr Marcin Galiński, odpowiadając na kolejne pytanie, jeżeli chodzi o kwestię odpowiedzialności nieletnich, wskazał na możliwość wykorzystywania wobec nieletnich środków określonych w ustawie o wspieraniu i resocjalizacji nieletnich.

Głos zabrała Recenzentka, prof. dr hab. Violetta Jadwiga Konarska-Wrzosek Pani Profesor, doprecyzowała pytanie, wskazując na sytuacje, w której nieletni popełnił czyn przed

ukończeniem 17 roku życia, oraz kontynuował ten czyn już po ukończeniu 17 roku życia. Wskazując, że w omawianym przypadku sąd nie będzie analizował fragment czynu, który zaistniał przed ukończeniem 17 roku życia. Wskazując na dużą dyskrecjonalność sędziowską.

Głos zabrał mgr Marcin Galiński, odpowiadając, wskazał, że w skrajnych przypadkach powinna być możliwość odpowiedzialności karnej takiego nieletniego. Co do kwestii odpowiedzialności w przypadku sprawcy, który był niepoczytalny, to Autor wskazuje, że jest możliwość podzielenia tego czynu i skazania tego sprawcy w momencie, w którym był on poczytalny.

Głos zabrała Recenzentka, prof. dr hab. Violetta Jadwiga Konarska-Wrzosek Pani Profesor zadała pytanie, jakie mamy środki, gdy sprawca w momencie całego czynu był niepoczytalny.

Głos zabrał mgr Marcin Galiński, odpowiadając na pytanie Pani Profesor *Violetty Konarskiej-Wrzosek*, wskazał, że mamy środki zabezpieczające wskazane w ustawie.

Przechodząc do pytania Pana Profesora **Stanisława Hoca**, Kandydat stwierdził, że przestępstwo bullingu może dotknąć różnego rodzaju dóbr prawnie chronionych, ale ogólnie rzecz biorąc, jest to przemoc wśród młodzieży szkolnej pod wpływem której ofiara tej przemocy zaczęła odczuwać skutki tej przemocy psychicznej. Możliwa jest więc odpowiedzialność karna, jeżeli sprawca ma ukończone lat 17, w przypadku, gdy sprawca jest młodszy, Autor wskazał na możliwość wykorzystywania wobec tego sprawcy środków określonych w ustawie o wspieraniu i resocjalizacji nieletnich. Autor jednocześnie wskazał, że nie dysponuje badaniami, jak często są tego typu postępowania prowadzone. Doktorant, odpowiadając na kolejne pytanie, dotyczące kwestii odpowiedzialności podmiotów zbiorowych oraz kierowania czynem zabronionym w sytuacji, gdy wypełnia znamiona wielu sprawców stwierdził, że w tym przypadku pojawia się kwestia rzecznika praw obywatelskich, który przyjmuje założenie, że sprawstwo kierownicze jest elementem znamion czynu zabronionego. Tak więc taka sytuacja pozostaje poza zakresem penalizacji. Jednocześnie doktorant podkreśla, że w opinii Ministerstwa Sprawiedliwości i komisji kodyfikacyjnej prawa karnego wskazano odrębnie. Doktorant przy tym skłania się bardziej do poglądu komisji.

Doktorant, odnosząc się zaś do ostatniego z pytań – Pana Profesora **Pasquale Policastro**, dotyczącego kwestii prewencji ogólnej nękania, wskazuje, że prewencja ogólna może się przejawiać w typizacji czynu zabronionego. Uporczywe nękanie narusza konstytucyjne wartości oraz dobra prawne takie jak wolność jednostki. Wskazuje również, że prawo karne ogranicza pewne wolności na podstawie art. 31 ust. 3 k.rp., podkreślając jednocześnie, iż to ograniczenie wolności musi odbywać się na podstawie odpowiednich proporcji. W ocenie doktoranta stan prewencji ogólnej jest aktualnie realizowany, zwłaszcza ochrona wolności jako najistotniejsze dobro naruszane przez sprawcę.

Głos zabrał dr hab. Pasquale Policastro, prof. US, który podziękował Doktorantowi za udzieloną przez niego odpowiedź.

Przewodniczący podziękował Doktorantowi, następnie zamknął jawną część posiedzenia Rady, oraz poprosił promotora dr hab. Łukasza Pohla oraz mgr. Marcina Galińskiego o opuszczenie sali.

CZEŚĆ NIEJAWNA

Przewodniczący zapowiedział ocenę przebiegu publicznej rozprawy doktorskiej oraz poprosił Recenzentów, o dokonanie oceny.

Głos zabrała Recenzentka, prof. dr hab. Violetta Jadwiga Konarska-Wrzosek

Głos zabrał prof. dr hab. Stanisław Franciszek Hoc

Głos zabrał dr hab. Pasquale Policastro, prof. US,

Głos zabrał Przewodniczący, który zarządził głosowanie w sprawie uchwały o przyjęciu publicznej obrony rozprawy doktorskiej Pana mgr Marcina Galińskiego.

Podjęcie uchwały w sprawie przyjęcia publicznej obrony rozprawy doktorskiej mgr Marcina Galińskiego

Uprawnionych: 13
Obecnych: 10
Głosy nieważne: 0

lp.	imię i nazwisko	tak	nie	wstrzymał się
1.	mgr Marcin Galiński	10	0	0

Przewodniczący stwierdził, że Rada Naukowa Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Szczecińskiego przyjęła publiczną obronę rozprawy doktorskiej mgr Marcina Galińskiego.

Głos zabrał Przewodniczący, informując o kolejnym głosowaniu w sprawie nadania stopnia naukowego doktora, skierował do uczestników posiedzenia pytanie o chęć wypowiedzi zanim zostanie zarządzone głosowanie w tej sprawie. Nikt z obecnych na posiedzeniu nie wyraził woli zabrania głosu, po czym nastąpiło głosowanie.

Podjęcie uchwały w sprawie nadania stopnia doktora w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie nauki prawne mgr Marcinowi Galińskiemu

Uprawnionych: 13
Obecnych: 10
Głosy nieważne: 0

lp.	imię i nazwisko	Tak	nie	wstrzymał się
1.	mgr Marcin Galiński	10	0	0

Przewodniczący stwierdził, że Rada Naukowa Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Szczecińskiego nadała mgr Marcinowi Galińskiemu stopień doktora w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie nauki prawne.

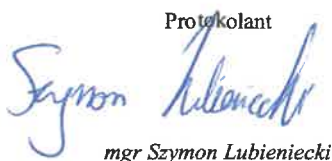
Przewodniczący wyjaśnił także, że choć złożony został wniosek o wyróżnienie pracy, to w świetle obowiązujących regulacji wewnętrznych, taki wniosek musiałby zostać złożony przez dwóch recenzentów. Z uwagi na fakt, że został złożony tylko jeden wniosek, nie poddano go pod głosowanie.

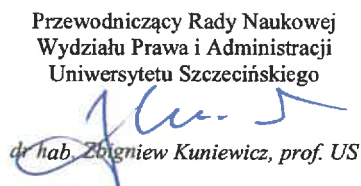
CZEŚĆ JAWNA

Głos zabrał Przewodniczący i poinformował Doktoranta, że Rada Naukowa Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Szczecińskiego podjęła dwie uchwały. W pierwszej Rada przyjęła publiczną obronę rozprawy doktorskiej Pana mgr Marcina Galińskiego, a następnie w drugiej uchwale Rada, działając na podstawie obowiązujących regulacji ustawowych oraz aktów wewnętrznych obowiązujących w Uniwersytecie Szczecińskim, postanowiła nadać Panu mgr Marcinowi Galińskiemu stopień naukowy doktora w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie nauki prawne. Podkreślił, że uchwała ta wchodzi w życie z chwilą jej podjęcia, serdecznie gratulując dr Marcinowi Galińskiemu.

Głos zabrał dr Marcin Galiński, która podziękował wszystkim osobom obecnym podczas obrony, a w szczególności jego najbliższym. Marcin Galiński podziękował również Recenzentom, Przewodniczącemu oraz Promotorowi.

Głos zabrał Przewodniczący, który pogratulował Panu Promotorowi, podziękował Recenzentom rozprawy doktorskiej za trud przygotowania recenzji, jak też za udział w dzisiejszym posiedzeniu Rady Naukowej Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Szczecińskiego oraz wszystkim zebranych, a następnie - wobec wyczerpania porządku obrad - zamknął posiedzenie Rady.

Protokolant

mgr Szymon Lubieniecki

Przewodniczący Rady Naukowej
Wydziału Prawa i Administracji
Uniwersytetu Szczecińskiego

dr hab. Zbigniew Kuniewicz, prof. US

Załącznik:
- Autoreferat.